

ת"פ 54986/03/17 - מדינת ישראל נגד רפאל עמנואל יהודה שישה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 54986-03-17 מדינת ישראל נ' שישה
בפני כבוד השופט אילן סלע

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה באמצעות משטרת ישראל, שלוחת תביעות יהודה שי,
ע"י עו"ד אבי בוזו
נגד
רפאל עמנואל יהודה שישה
הנאשם ע"י ב"כ עו"ד יצחק במ

הכרעת דין

אני מזכה את הנאשם מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

2. ההוראה החוקית שלהפרתה נטען, היא איסור שהטיל תת אלוף דוד שמחי, ממלא מקום מפקד פיקוד העורף, על הנאשם להיות בקשר ישיר או עקיף עם אנשים מסויימים, בכללם מר מעיין כץ (להלן: "ההוראה החוקית"). נטען, כי ההוראה החוקית ניתנה ביום 16.05.16 על ידי תא"ל שמחי, בהתאם לסמכות המסורה לו בתקנה 6(2) ותקנות 108, 109 ו-110 לתקנות ההגנה (שעת חירום), 1945 (להלן: "תקש"ח"). תוקף ההוראה החוקית נקבע בה עד ליום 15.09.16.

3. בכתב האישום נטען, כי ביום 19.05.16, נמסרה ההוראה החוקית לידי הנאשם, בביתו, באמצעות השוטר עופר רביבו.

4. נטען גם, כי ביום 31.07.16, בין השעות 17:30 ו-19:30 שהה הנאשם יחד עם מעיין כץ במסעדת "באפלו".

עמוד 1

שברח' יפו 34 בירושלים (להלן: "המסעדה"), בניגוד להוראה החוקית הנזכרת.

הנאשם כפר כפירה כללית במיוחס לו.

המסכת הראייתית

5. המאשימה הצטיידה עם עדויותיהם של השוטר עופר רביבו, שהביא את ההוראה החוקית לנאשם והקריא לו אותה, עם עדויות השוטרים שלמה נחמן, מיכאל תורג'מן שנכחו באירוע והשוטר קובי אלמוג שנכח אף הוא במקום ועיכב את הנאשם, עם עדותו של השוטר אבי טבעוני שחקר את הנאשם, ועדותה של השוטרת יפית חג'ג' שצפתה בסרטונים שצולמו באירוע, וערכה לוח תצלומים (ת/6).

6. השוטר רביבו לא זכר את אירוע מסירת ההוראה החוקית לידי הנאשם, ודו"ח הפעולה שערך הוגש על יסוד כלל הקפאת הזכירה בעבר (ת/8). בדו"ח צוין כי ביום 19.05.16 בשעה 17:25 הוא הגיע לבית הנאשם, יחד עם השוטר קובי בן יעקב, על מנת להקריא לו את ההוראה החוקית ולמוסרה לידי. הוא מתאר, כי הם הזדהו בפני הנאשם והורו כשוטרים, הודיעו להם את מטרת בואם והקריאו לנאשם את ההוראה החוקית בנוכחות הוריו. בדו"ח גם צוין, כי ההקראה של ההוראה החוקית תועדה בווידיאו. בעדותו של השוטר רביבו, גם הוצג לו הסרטון שמתעד את הקראת הצו על ידו לנאשם (ת/9), והוא זיהה את עצמו ואת הנאשם בסרטון.

7. השוטר נחמן סיפר בעדותו, כי הוא וחבריו ערכו תצפית לעבר המסעדה, בשל מידע שנתקבל אודות הפרת הוראה חוקית המתרחשת בה. במסגרת התצפית, אותה ביצע מעברו השני של הרחוב, מרחק מספר עשרות מטרים, הוא הבחין במספר אנשים אותם הכיר מפעילותו כבלש. לאחר שרענן זכרונו מדו"ח הפעולה שערך, הוא ציין כי הבחין במעיין כץ, נחמן לרנר, אפרים גרוסמן והנאשם, ועוד שני אנשים כשהם יושבים יחד סביב שולחן מחוץ למסעדה ומשוחחים ביניהם (להלן: "החבורה"). הוא ניגש אליהם, תוך כדי שהוא מתעד אותם במצלמת המכשיר הנייד שלו (ת/2), ביקש מהם להזדהות ועיכב אותם לתחנה.

8. בחקירתו הנגדית, לא ידע השוטר נחמן לומר מתי הם החלו בתצפית. הוא גם לא ידע לומר, אם הוא הגיע בעקבות התצפית או שהתקרב למסעדה בעקבות זיהוי של שוטר אחר בתצפית. הוא גם לא ידע לומר, האם כל האנשים שציין כמי שישבו סביב השולחן הגיעו למסעדה יחדיו. הוא אישר גם, כי למעשה ברגע בו התקרב לשולחן, הוא הכיר רק שניים מתוך הששה שנכחו במקום, הנאשם ולרנר. הוא גם ציין, כי ייתכן כי רק חלק מהחבורה ישבה סביב השולחן וחלק ממנה עמד. הוא לא ידע לומר מי מהנוכחים דיבר עם מי מהם, ואף לא ציין זאת בדו"ח הפעולה שרשם. עם זאת, לדבריו, "כולם דיברו עם כולם". הוא לא ידע לומר מדוע החל לצלם רק כשהתקרב אל החבורה ולא צילם אותם מרחוק, מנקודת התצפית, כשהם יושבים סביב השולחן.

9. השוטר תורג'מן סיפר, כי במועד האירוע, הוא היה שוטר חדש ביחידה והתלווה לבלשים על מנת להכיר את עבודתם. במסגרת זו הוא נקלע לאירוע, וכשהבלשים הזדהו בפני הנאשם ושאר החבורה, הוא נתבקש לתעד את האירוע בטלפון הנייד שלו (ת/5). בחקירה הנגדית ציין, כי כאשר התקרב למסעדה, הוא הבחין בכל החבורה יושבת

מסביב לשולחן.

10. דו"ח העיכוב שמילא השוטר אלמוג (ת/7) הוגש חלף חקירתו הראשית. בדו"ח ובחקירתו של השוטר אלמוג, לא היה כדי להוסיף דבר.

11. השוטר טבעוני, שחקר את הנאשם, אישר כי במקרה זה, הוא החל בטעות לחקור את הנאשם על יצירת קשר עם נחמן לרנר, ובאמצע החקירה התברר לו, מפי הבלש שי ארז, כי מדובר בטעות, וההוראה החוקית אסרה על הנאשם ליצור קשר עם מעין כץ. בשלב זה, הוא החל לחקור את הנאשם על קשר זה.

12. הנאשם בחר להעיד. הוא אישר בעדותו כי קיבל את הצו לידי בביתו, והצו הוקרא בפניו. הוא הבין כי נאסר עליו לדבר עם מספר אנשים. לדבריו, הוא לא ידע לומר מדוע הוצא הצו כנגדו.

13. באשר לאירוע הנטען בכתב האישום, סיפר הנאשם, כי באותו יום הגיעו שניים מחבריו לבית הוריו שם הוא, והם החליטו "לעשות סיבוב" בעיר, לאכול ולקנות מספר שטיחים. הם הגיעו למסעדה, שם הבחין במספר חברים, יושבים מסביב לשולחן. הוא נכנס למסעדה להביא משהו או להסתכל בתפריט, וכשיצא החוצה, ניגש אליו שוטר ואמר לו כי הוא מעוכב. לדבריו, עד לשלב זה הוא כלל לא שם לב לנוכחותו של מעין כץ במקום. מכל מקום, הוא לא דיבר עם מעין כץ ולא יצר עמו קשר. הוא ציין, כי בשלב זה הוא התיישב ליד השולחן, לפי דרישת השוטרים.

דין והכרעה

14. ראשית לעניין ההוראה החוקית. למעשה, אין מחלוקת כי הנאשם קיבל את ההוראה החוקית, וידע היטב מה נאסר עליו במסגרתה, בכלל זה, לא ליצור קשר ישיר או עקיף עם מעין כץ. הוא אישר זאת במפורש בעדותו. לכן, הטענה בדבר המועד שנשמע בהקלטה כמועד מסירת ההוראה החוקית, 19.06.16, אין בה ממש, וברי כי מדובר בטעות של השוטר. ההוראה החוקית נמסרה לנאשם ביום 19.05.16 ופורטו בה המועדים להשגה עליה.

15. גם שאר הטענות המתייחסים להוראה החוקית אין בה כדי להועיל לנאשם. ראשית, אין יסוד לטענה כי תא"ל שמחי לא היה בעל סמכות לחתום על ההוראה החוקית, בשל העדר אסמכתא לכך שהסמכות שמסורה למפקד פיקוד העורף בהוצאת הצו הואצלה אליו. סעיף 6(1) לתקנות קובע כי "הרמטכ"ל רשאי למנות, בהסכמתו של שר הביטחון, מפקד צבאי בכל שטח אומקום. כלמינוי כזה יכול להיערך בפירוש שם אומשרה, ואם נערך פירוש שם, יהיה האדם, המחזיק ממזמן לזמן במשרה שצויינה, המפקד הצבאי בשטח אומקום הנדון". סעיף קטן (2) קובע כי "מקום שנתמנה מפקד צבאי כנ"ל, רשאי הוא להשתמש בכל הסמכויות שהוענקו למפקד צבאי בתקנות האלה, ולמלא את כל התפקידים שהוטלו עליו בהן, בגין השטח אומקום שעליו נתמנה". סעיף 2 לתקנות קובע במפורש כי "מפקד צבאי" בתקנות אלו הוא "הקצין שנתמנה לשמש **אולכנה כממלא-מקום** בתפקיד זה לפי תקנה 6" (ההדגשה אינה במקור - א.ס.). מכאן, שתא"ל שמחי היה מוסמך לחתום על ההוראה החוקית.

16. מעבר לכך, ככל שהיה ברצון הנאשם להשיג על תוקפה של ההוראה החוקית, אם בקשר לסמכותו של מי שחתם עליה, אם בקשר לאי קיום שימוע, אם בקשר לאי ציון דרכי ההשגה, ואם בכל עניין אחר - הרי שהיה עליו להגיש השגה, בדרך הקבועה בדין וכפי שפורט בהוראה החוקית עצמה. אין מקום לקבל טענות הנוגעות לתוקפה של ההוראה החוקית במסגרת זו, בפרט כאשר לא עלה בידי הנאשם לערער ולו במעט את חזקת התקינות של ההוראה החוקית (השוו: ע"א 6066/97 **עיריית תל-אביב יפו נ' אבן אור פסגת רוממה בע"מ**, פ"ד נד(3) 749 (2000)). ככלל, בית המשפט לא יזקק לטענות מנהליות במסלול של תקיפה עקיפה כאשר מדובר בתקיפת מעשה מנהל אינדיבידואלי להבדיל מתקיפת נורמה כללית (דנ"א 1099/13 **מדינת ישראל נ' אבו פריח** (פורסם בנבו, 12.04.15)), ובפרט כאשר אין מדובר בפגם חמור, וכאשר בעל הדין השתהה בתקיפת מעשה המנהל או הפר את הנורמה המנהלית ועשה דין לעצמו, כבמקרה זה (ראו: רע"פ 4398/99 **הראל נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(3) 637 (2000); יעקב שקד, **תקיפה עקיפה - בהליכים פלייט ואזרחיים** (הוצאת בורסי, תש"פ), בעמ' 32).

17. מעבר לצורך אפוא, אציין בהקשר זה, כי אין כל חובה בדין לציין פרטי התקשרות של מי שהוציא את ההוראה החוקית, ואין אפוא בכך כדי לפגוע בתוקף ההוראה החוקית. מקום בו המחוקק רצה לקבוע כחובה ציון מפורט של דרכי ההשגה הוא עשה זאת. כך למשל, נקבע בחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה-1965, כי במסגרת צו מנהלי להפסקת עבודה (סעיף 216 לאותו חוק), צו מנהלי להפסקת שימוש (סעיף 219) וצו הריסה מנהלי (סעיף 221), יכללו בתוך הצו פרטים בדבר הזכות לבקש את ביטולו ופרטים בדבר אופן ההתקשרות עם נותן הצו.

18. במקרה זה, ב"כ הנאשם לא הצביע על הוראה בדין המחייבת פירוט מלא. אכן, גם ללא חובה שבדין, חובת הצדק מחייבת שמי שההוראה מופנית נגדו יודע על יכולת ההשגה. ואולם, לעניין זה, די במפורש בהוראה החוקית כי ניתן להשיג בפני מי שהוציא את ההוראה החוקית או נציג מטעמו, והציון כי ניתן לפנות לתחנת המשטרה הסמוכה למקום מגוריו של מי שההוראה החוקית מכוונת אליו, כדי לקבל הבהרות בכל הנוגע להוראה החוקית. לא למותר לציין, כי הנאשם לא פעל להשיג על הצו, ולמעשה אף לא ציין כי ניסה לעשות זאת, והדבר לא עלה בידו.

19. באשר לחובת השימוע אציין, כי זכות הטיעון היא זכות יחסית שהיקפה ודרכי הגשתה נגזרים מסיבותיו של כל מקרה ומקרה (בג"ץ 3495/06 **הרב יונה מצגר נ' היועץ המשפטי לממשלה** (פורסם בנבו, 30.07.07); יצחק זמיר, **הסמכות המנהלית** (1996), בעמ' 796). לכן, לא פעם, נדחתה זכות הטיעון מלפני קבלת ההחלטה למועד מאוחר ממועד קבלת ההחלטה. כך, למשל, במקרה של צרכים צבאיים דחופים (בג"ץ 4112/90 **האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' אלוף פיקוד הדרום**, פ"ד מד(4) 626 (1990)). לשם כך יש לתת את הדעת, בין היתר, למהות הסמכות, עצמת הפגיעה באזרח כתוצאה מההחלטה, ומידת סופיות ההחלטה. במקרה זה, מדובר בפגיעה מצומצמת שעניינה אך באיסור יצירת קשר לתקופה מוגבלת (להבדיל למשל, בהוראות הפוגעות בחופש התנועה, בחופש העיסוק וכיוצ"ב, כמו גם פגיעות המשפיעות גם על משפחתו של מי שמעשיו הוגבלו); הנאשם יכול היה להשיג עליה על אתר, ואם היה משכנע את מקבל ההחלטה בצדקתו, היא הייתה מובטלת על אתר. מה גם, שאף אם הייתי סבור כי זכות השימוע נפגעה, הרי שבנסיבות העניין, מחדל זה לא היה מביא לביטול ההוראה, בשים לב לתיאורית הבטלות היחסית (השוו: בג"ץ 2911/94 **באקי נ' מנכ"ל משרד הפנים**, פ"ד מח(5) 291 (1994); בג"ץ 8400/07 **מועצת הכפר נחאלין נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית** (פורסם בנבו, 18.12.08)), בפרט בשים לב לכך, שהנאשם כלל לא פעל כדי להשיג על ההוראה החוקית.

מכאן, לטענת הנאשם כי אין בנסיבות שפורטו בכתב האישום כדי להוות הפרה של ההוראה החוקית.

20. כאמור, ההוראה החוקית אוסרת על הנאשם להיות בקשר ישיר או עקיף עם אנשים מסוימים ביניהם מעיין כץ. בכתב האישום יוחסה לנאשם הפרה של ההוראה החוקית בכך שהוא "שהה יחד עם מר מעיין כץ במסעדת 'באפלו'". אני סבור, כי הימצאות שני בני אדם במקום אחד בזמן אחד, אינה מחייבת שהם יצרו קשר זה עם זה. לא ישיר ולא עקיף. לכן, ברי, כי לשון כתב האישום כפי שהיא, המייחסת לנאשם שהייה באותה מסעדה (להבדיל למשל, משהות בחדר אחד בבית פרטי) בה שהה מעיין כץ, ובאותו זמן, ללא ציון שהם ישבו סביב שולחן אחד, אינה מהווה הפרה של ההוראה החוקית שאסרה על הנאשם "להיות בקשר ישיר או עקיף" עם מעיין כץ. הוראה חוקית צריכה להיות ברורה ומפורשת, וככל שיש בה ערפול, אושמעמעותה אינה נהירה דיהצורך, אינמפעילים כלפיה הפרטה, הליךשלהרשעהבעבירה שלאיקיוםהוראה חוקית (השוו: ע"פ 517/06 מנור נ' KPMG Inc. (פורסםבנבו, 24.07.07); עפ"א 25672-12-10 גלבע נ' מ.י.ו.מ. לתכנוןובניהשורקות (פורסם בנבו, 27.04.11); ר"ע 1/84 דוויק נ' ראש העיר ירושלים, פ"ד לח(1) 494 (1984)). על כן, ככל שהכוונה הייתה לאסור נוכחות של הנאשם באותו מקום עם מעיין כץ, או לאסור התקרבות אליו, ההוראה החוקית הייתה צריכה לציין זאת במפורש. אציין רק כי במקרה זה, אין בסמכות המסורה למפקד הצבאי בתקש"ח כדי לאסור איסור שכזה. כך או כך, שהות בתוך מסעדה אחת כשלעצמה, ללא כל תיאור של המרחק בין האנשים וללא תיאור של קשר כלשהו ביניהם, אינה מלמדת על יצירת קשר ואינה מהווה יצירת קשר. לכן, העובדותהמתוארותבכתבהאישום, על פי לשונו, אינמהוותעבירה. טענה זו הועלתה על ידי ב"כ הנאשם עוד בתחילת ההליך, בישיבת בית המשפט מיום 7.06.18, וכאמור, הצדק עמו בעניין זה. די בכך כדי לזכות את הנאשם מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, בהתאם להוראת סעיף 149(4) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982.

21. אכן, לצד זאת, ישיבה סביב שולחן אחד במסעדה, וודאי שולחן קטן, יש בה כדי להוות הפרה של ההוראה החוקית האוסרת על יצירת קשר. חבורה מצומצמת של בני אדם המתישבת סביב שולחן אחד, בפרט כאשר אין מחלוקת כי הם חברים המכירים זה את זה, אינה עושה זאת כדי לשתוק, כי אם מתוך רצון ליצור קשר זה עם זה. גם במקרה זה, יש להסיק כי האנשים שישבו סביב השולחן מחוץ למסעדה, יצרו קשר זה עם זה, גם אם לא ניתן להצביע על דיבור ישיר או עקיף של מי מהנוכחים עם משנהו. ישיבה שכזו, מהווה כשלעצמה "יצירת קשר". שאלה אחרת היא האם הנאשם היה בין היושבים סביב השולחן.

22. כאמור, כתב האישום אינו מתאר ישיבה סביב שולחן אחד כי אם שהות באותה מסעדה, ועובדה שכזו, כאמור, אינה מהווה יצירת קשר. ברם, להשלמת התמונה בלבד (שכן אני סבור כי ניתן להרשיע את הנאשם, גם אם יתברר כי הוא ישב עם מעיין כץ סביב אותו שולחן, בשים לב לנוסח כתב האישום, ובשל כך שבנסיבות העניין לא נכון לעשות שימוש בסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982), אדון גם בשאלה האם הוכח שהנאשם אכן ישב סביב שולחן אחד עם החבורה, בתוכה מעיין כץ, או שמא יש אמת בגרסתו, לפיה הוא טרם ישב סביב השולחן, ומיד כשיצא מהמסעדה, הוא נקרא על ידי השוטרים אל השולחן והתבקש לשבת לידו. במידה וגרסת הנאשם נכונה, הרי שהוא לא הפר את ההוראה החוקית. גם אם נניח כי אלמלא נכחו השוטרים במקום בכללם מעיין כץ, הרי שמשעה שהוא לא הספיק לעשות זאת, ממשיך לעמוד לצדו, תוך יצירת קשר עם הנוכחים במקום בכללם מעיין כץ, הרי שמשעה שהוא לא הספיק לעשות זאת, לא ניתן להרשיעו בהפרת ההוראה, על יסוד הנחה מה היה עושה אילו לא היו השוטרים מגיעים למקום בשלב בו הם הגיעו אליו.

23. למעשה, גרסתו של הנאשם כי לא ישב סביב השולחן כי אם יצא מהמסעדה ומיד נקרא להתקרב לשולחן על ידי השוטרים נתמכת באופן משמעותי מהסרטון שצולם על ידי השוטר נחמן (ת/2), בו רואים כי בשעה שהשוטר נחמן מתקרב לשולחן סביבו יושבת החבורה, הנאשם נראה עומד. למעשה, בתחילת הסרטון (שנייה 0:00), כשהשוטר נחמן מתחיל להתקרב אל השולחן ממקום התצפית שלו שמעבר לרחוב, הנאשם נצפה עם גבו למצלמה, כשפניו לתוך המסעדה, והוא אינו צמוד לשולחן. רק בשנייה 0:08 כשהשוטר נחמן מגיע לשולחן, הנאשם מתקרב לשולחן ועומד על ידו. במקום עמידתו אין כיסא, ומכאן כי הוא לא חזר למקום בו הוא ישב קודם לכן. סרטון זה הוא המשמעותי, שכן אין מחלוקת כי בשלב מאוחר יותר בסרטון, כמו גם בסרטון שצילם השוטר תורג'מן (ת/5), בו נצפה הנאשם יושב סביב השולחן, הדבר נעשה לאחר שהשוטרים אמרו לו לשבת ליד השולחן, עד לעיכובו לתחנת המשטרה.

24. כנגד ראייה זו, המאשימה מבקשת לטעון, כי מדובר בשלב מאוחר של האירוע, כשבשלב מוקדם יותר, בטרם הגיעו השוטרים לשולחן, הנאשם ישב וסעד יחד עם החבורה. המאשימה מבקשת לתמוך גרסה זו בעדותו של השוטר נחמן שהעיד כי הבחין מנקודת התצפית שלו, בנאשם יושב יחד עם שאר החבורה, ביניהם מעיין כץ, סביב השולחן כשהם משוחחים ביניהם.

25. דא עקא, שקשה לקבל גרסה זו, וודאי לא להעדיפה על פני גרסת הנאשם, וודאי לא ברמה הנדרשת במשפט פלילי. לפי עדותו של השוטר נחמן עצמו, הוא לא נזדמן למקום באקראי, הוא הגיע למקום על יסוד מידע שנתקבל, לתכלית אחת בלבד - לתעד את הפרת ההוראה החוקית על ידי הנאשם או שמא גם על ידי אחרים. לפי עדותו שלו, הוא התמקם בעמדת תצפית ממנה יכול היה להבחין במתרחש ליד המסעדה. והנה, על אף שכל נוכחותו של השוטר נחמן במקום נועדה לתיעוד העבירה, הוא לא תיעד ולו רגע אחד מאותה ישיבה משותפת של הנאשם סביב השולחן עם החבורה. רק כשהתקרב למקום תעד את הנוכחים, שמא מחשש שיברחו, ואז רואים את הנאשם כשהוא עומד ליד השולחן. לא ניתן כל הסבר מניח את הדעת, מדוע השוטר נחמן לא צילם את ביצוע העבירה ממקום התצפית שלו, אם הגיע למקום לתיעוד העבירה. השוטר נחמן נדרש לכך בעדותו, ולא הייתה בפיו כל תשובה לכך.

26. ב"כ המאשימה בסיכומיו, ביקש לתת הסבר לכך, בהעדר יכולת צילום מהמרחק בו תצפת השוטר נחמן. ואולם, לא זו בלבד שהשוטר עצמו לא תירץ את אי התייעוד בכך, אלא שקשה לקבל את הטענה כי לא ניתן לתעד באמצעות מכשיר טלפון נייד, מאלו המצויים בשוק כיום, מצד אחד של רחוב יפו את המתרחש בצדו האחר. ידוע לכל מחזיק מכשיר טלפון, כי ניתן לעשות זאת. במקרה זה לפי הטענה, השוטר נחמן אפילו לא ניסה זאת. כאמור, קשה לקבל זאת, נוכח העובדה שהוא שהה שם אך לתכלית זו. מה גם, שצפייה בסרטון (ת/2) מלמדת כי ניתן היה לצלם את המתרחש ליד המסעדה ממקום התצפית של השוטר נחמן מעבר לרחוב.

27. בנסיבות אלו, הדעת נותנת כי לא ניתן היה לתעד את הנאשם יושב סביב השולחן, כי הוא לא ישב לצדו, ורק כאשר ניתן היה לתעד אותו ליד השולחן, ברגע שהתקרב אליו, לגרסתו - כשיצא מהמסעדה - הוא תועד על ידי השוטר נחמן. גם אם לא ניתן לקבוע כך בבירור, הרי שהדבר בוודאי מעורר ספק של ממש, בגרסת השוטר נחמן.

28. השוטר תורג'מן אמנם סיפר בחקירתו הנגדית, כי כאשר התקרב למסעדה, הוא הבחין בכל החבורה יושבת מסביב לשולחן. ברם, נוכח עדותו כי התקרב לשולחן רק לאחר שהבלשים התקרב לשולחן, אזי אחת משתיים, או שהוא

אכן הבחין בנאשם יושב סביב השולחן, אך היה זה בשלב בו כבר השוטרים הראשונים שהגיעו לשולחן הורו לו להתקרב לשולחן ולשבת לידו, או שמדובר בעדות שאינה תואמת את העובדות, שכן כאמור, הסרטון מלמד כי כאשר התקרב השוטר נחמן לשולחן, הנאשם לא ישב לידו, כי אם עמד. עדותו של השוטר תורג'מן אינה יכולה ללמד כי הנאשם ישב ליד השולחן עובר לעמידתו לידו, שכן בשלב זה הוא לא ראה את השולחן, שכן לדבריו שלו, הוא החל הגיע לשולחן רק כאשר השוטרים התקרבו לשולחן.

29. לא ניתן אפוא, לדחות את גרסת הנאשם, שעולה בקנה אחד עם הסרטון שצילם השוטר נחמן. לפי גרסתו הוא עמד ליד השולחן ולא ישב לידו, וגם זאת לרגע אחד עת יצא מהמסעדה. מצב דברים זה, כשאין ראייה לחילופי דברים בין הנאשם למעין כן, אינו מהווה הפרה של ההוראה החוקית.

30. עיינתי בחקירתו של הנאשם במשטרה (ת/3) ואיני סבור כי גרסתו בבית המשפט היא גרסה כבושה. אכן, הוא לא תאר באופן מפורש את מהלכיו ליד המסעדה, ההגעה עם חבריו, הכניסה למסעדה והיציאה ממנה. ואולם, עיקרי גרסתו כי לא שוחח עם מעין כן ולא ישב עמו באותו שולחן, נאמרו על ידו.

31. יש לזכור, כי הנאשם נחקר תחילה בהרחבה, בשל טעות של החוקר, על יצירת קשר עם נחמן לרנר, כשלא היה לו כל איסור לעשות זאת. לאחר שהסביר לשוטר פעם אחת כי לא יצר קשר עם אדם שנאסר עליו ליצור קשר, הוא הפסיק לשתף פעולה עם החוקר שהמשיך לשאול אודות יצירת הקשר עם נחמן לרנר. אכן, גם לאחר שבהמשך החקירה הוא הוזהר בשל חשד כי יצר קשר עם מעין כן, הוא המשיך שלא לשתף פעולה. ברם, בסופו של יום הוא מסר גרסה כי אך עמד ליד מעין כן ולא יצר עמו קשר.

32. אציין גם, כי שמיעת החקירה (ת/4) מלמדת כי יש ממש בטענה כי השוטר ביקש לרשום את הדברים מפי הנאשם באופן שהוא (החוקר) ביקש לרשומם ולא באופן שהם נאמרו מפי הנאשם. כשנשאל הנאשם על ידי החוקר אם יש לו מה להוסיף, הוא ביקש מהחוקר לרשום את מה שהוא אומר ולא את מה שהחוקר מבקש לרשום מפיו. כששב הנאשם וביקש מהחוקר לרשום את הדברים כפי שהוא אומר אותם, התרעם עליו החוקר במילים: "אני לא רושם כל מה שאתה אומר", "אל תגיד לי מה לעשות", "אני לא קלדנית" (דקה 00:57:44 ואילך). המילים "בניגוד לצו האלוף" שבשורה 38 מדגימים זאת היטב. הנאשם לא אמר זאת לחוקר, והחוקר התעקש על רישום מילים אלו חרף בקשות חוזרות ונשנות של הנאשם שטען כי לא אמר אותן. לאחר שמיעת החקירה, איני סבור כי יש לציין לשבח את השוטר על כך שבסופו של יום נאות למחוק מילים אלו שכלל לא נאמרו על ידי הנאשם, וטוב היה עושה אם כלל לא היה שם מילים משמעותיות בפיו של הנאשם, ונאות לרשום מפי הנאשם את דבריו שלו כפי שהוא אמר אותם.

33. למותר לציין, כי הניסיון של ב"כ המאשימה ללמוד מהכוסות שעמדו על השולחן, כפי שהם נצפים בסרטונים, כמו גם ממגש ריק או קערה ריקה שנצפו על השולחן, כי הנאשם ישב במסעדה עם החבורה, אינו יכול לבסס הרשעה. מדובר בלא יותר מהשערות רחוקות, שכן חלק מהכוסות הם של עסק אחר ואפשר שמי מהנוכחים הגיע איתם למסעדה; לא ניתן לדעת של מי הכוסות, ואפשר שהם היו של חלק מהחבורה שהגיעו למקום קודם לכן והם אלו שישבו שם, אכלו ושתו. הנאשם החל לגלגל את הסיגריה אותה עישן לאחר מכן, רק כאשר השוטר הגיע לשולחן והנאשם התקרב אליו. אין בכך כל ראייה כי הוא ישב ליד השולחן קודם לכן.

34. בשולי הדברים אציין רק, כי לו הייתי משתכנע ברמה הנדרשת בפלילים כי הנאשם אכן ישב עם החבורה סביב השולחן, הרי שכאמור, אני סבור כי היה בכך הפרת ההוראה החוקית, ואיני סבור כי ניתן היה לומר שמדובר ב"זוטי דברים", לאמור, מעשה כזה שנסיבותיו, והאינטרס הציבורי הם קלי ערך שאין ראוי להכתים בגינם את המבצע בהרשעה בפלילים.

סופו של יום אפוא, עובדות כתב האישום אינן מגלות עבירה, וגם העובד לה טוענת המאשימה - ישיבה של הנאשם סביב שולחן אחד עם מעיין כץ, לא הוכחה.

על כן, כאמור בפתיחה, אני מזכה את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, כ"ג תמוז תש"פ, 15 יולי 2020, במעמד המתייצבים.